

Unde cititorul răbdător va avea parte de o prezentare succesivă a protagoniștilor expediției și le va cunoaște cele mai importante caracteristici și trăsături

1

De-a lungul acestui jurnal de călătorie, autorii obișnuiesc să vorbească unul cu celălalt sau să se refere unul la celălalt. Firește, se adresează unul celuilalt pe nume, dar, cum e și mai firesc, folosesc frecvent porecele lor intime, pe care le devoalează acum cititorului, pentru că li se pare corect să-i mărturisească tot ceea ce ține de expediție și de viața personală de pe parcursul ei. Așa se explică faptul că nu vor întârzia să apară referințe la Osita și la Lobo¹, ba chiar în cazul celui din urmă va apărea chiar și un fragment din *Manualul despre lupi*, pe care Osita l-a scris pentru propria ei plăcere, dar și pentru ca Lobo să nu mai fie atât de prostuț ca de obicei și să înțeleagă și el ceva mai bine toate acele lucruri pe care numai Osita le cunoaște cu adevărat.

Mașina noastră, Fafner, e numită frecvent Dragonul. Mai încolo vor apărea detalii despre natura lui telurică, dar deocamdată să spunem că triada

¹ Osita – diminutiv de la ursoaică; Lobo – Lup (n.t.).

noastră nu se folosea de numele silvestre numai din rațiuni intime și afective, ci și pentru că de-a lungul expediției s-a identificat tot mai mult cu pădurile, cu pășunile și cu animalele din cea mai secretă lume a autostrăzii. A fost partea noastră de basm, ecologia noastră inocentă, fericirea noastră în plin avânt tehnologic, pe care iubirea noastră îl anula.

2

Acest scurt, dar necesar capitol e o auto-citare (un termen care se potrivește la fix cu tema noastră) extrasă dintr-un text scris cu ani în urmă, intitulat Corecturi pe șpalturi în Haute Provence

Așa că, din când în când, mă opresc din lucru și ies în stradă, intru într-un bar, mă uit la ce se petrece în oraș, stau de vorbă cu bătrânul care-mi vinde cârnați pentru prânzul dragonului, căci – a venit vremea să-l prezint – dragonul este un soi de casă ambulată sau de melc, căruia predilectele mele obsesii wagneriene m-au făcut să-i zic dragon, un Volkswagen roșu echipat cu un depozit de apă, cu o banchetă ce se transformă în pat, la care am adăugat un radio, o mașină de scris, cărți, sticle cu vin roșu, pliuri de supă instant și pahare de carton, pantaloni

scurți de baie, dacă va fi cazul, o lampă pe gaz și un reșou, grație căruia o conservă se transformă în prânz sau cină în timp ce pot să ascult Vivaldi sau să scriu aceste rânduri.

Faza cu dragonul vine dintr-o nevoie veche: aproape niciodată nu m-am mulțumit cu numele-etichetă ale lucrurilor și cred că asta reiese și din cărțile mele, nu văd de ce trebuie mereu să luăm de-a gata tot ceea ce vine dinaintea noastră și din afara noastră, și așa se face că celor pe care i-am iubit și îi iubesc le-am dat un nume inspirat dintr-o întâlnire, dintr-o intersecție a unor parole secrete și atunci femeile au fost flori, au fost păsări, au fost animale sălbatice; au existat cazuri de prieteni care, odată ciclul încheiat, deveneau altceva, ursul putea deveni maimuță, așa cum cineva cu ochi limpezi a fost nor, iar mai apoi gazelă, pentru ca într-o noapte să se transforme în mandragoră, dar, ca să revin la dragon, am să spun că în urmă cu doi ani l-am văzut pentru prima dată urcând strada Cambronne, din Paris, proaspăt ieșit dintr-un atelier, și când s-a uitat la mine, i-am văzut imensa față roșie, ochii joși și aprinși, urâcios și simpativ totodată, a fost un simplu declin și deja era dragonul, și nu un dragon oarecare, ci Fafner, păzitorul comorilor Nibelungilor, cel care, conform legendei și lui Wagner, fusese un prost și un pervers, dar chiar și așa, mereu mi-a inspirat o simpatie secretă, fie ea și numai pentru că a fost condamnat să moară de mâna

lui Sigfrid, iar eu nu le iert eroilor astfel de lucruri, așa cum în urmă cu treizeci de ani nu l-am iertat pe Tezeu pentru că a ucis Minotaurul. Abia acum fac legătura între cele două lucruri, în acea după-amiază eram prea prins cu problemele pe care avea să mi le provoace schimbătorul de viteze al dragonului, mult mai înalt și mai lat decât cel al fostului meu Renault, dar mi se pare evident că m-am supus acelei impuls de a-i apăra pe cei considerați, printr-o ordine instituită, drept monștri care trebuie exterminați cu prima ocazie. În două, trei ore m-am împrietenit cu dragonul, i-am spus în față că pentru mine nu se mai numea Volkswagen, iar poezia, ca întotdeauna, nu a întârziat să se arate, pentru că atunci când am fost cu el la atelier ca să-i pun numerele definitive, plus inițiala țării în care trăiesc, mi-a fost suficient să-l văd pe mecanic prinzându-i un mare F de coadă pentru a fi sigur că avusesem dreptate; firește că unui mecanic francez nu i se poate spune că această literă nu înseamnă Franța, ci Fafner, dar dragonul a știut, și pe drumul de întoarcere și-a demonstrat bucuria urcându-se puțin pe trotuar, spre spaima unei doamne care căra legume.

* * *

Unde se va vedea că the last but not the least nu a participat personal la expediție, dar că importanta lui contribuție confirmă, dacă mai era cazul, caracterul atemporal și extraspațial al călătoriei noastre bogate în peripeții

Imediat după încheierea măreței noastre aventuri – ce încă nici nu a început pentru cititorul căruia îi cerem cu umilință să mai aibă puțintică răbdare –, Fa-fner s-a bucurat de o binemeritată odihnă, în timp ce eu și Carol am plecat spre Nicaragua, acolo unde urma să ne întâlnim cu fiul Ositei, care trăiește la Montreal, împreună cu tatăl lui. Bucuria celor paisprezece ani ai lui Stéphane Hébert, vocația lui de baterist rock, grația lui adolescentină s-au adăugat fericirii noastre în timpul acelei vacanțe tropicale, când expediția noastră continua să fie încă prezentă ca un ecou puțin nostalgic.

Așa se face că Stéphane a văzut carnetețele noastre, negativele fotografiilor cu numele locurilor unde fuseseră făcute. Carol, cunoscându-i talentul de desena-tor, i-a propus să se transforme în cartograful nostru *ex post facto*¹. Poate că Stéphane nu a înțeles expresia latină, cert este că și-a scos imediat creioanele și caietul de desen și a început să-și imagineze fiecare

¹ După ce evenimentul a avut loc, în limba latină în original (n.t.).

dintre parcările în care opriserăm, ajutându-se de textele noastre, de explicațiile noastre, de povești și de fotografii.

Exploratorii, de o severitate ușor de imaginat de către cititor, s-au minunat de rigoarea științifică pe care adolescentul a aplicat-o muncii sale, așa că au decis să-i includă lucrările în documentația generală a călătoriei. Astfel, deși absent, Stéphane Hébert e la fel de prezent în carte precum Fafner sau noi doi.